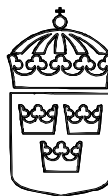

Kommittédirektiv

Ett stärkt meddelarskydd för privatanställda
i verksamheter som är helt eller delvis
offentligt finansierade

Dir.
2016:4

Beslut vid regeringssammanträde den 21 januari 2016

Sammanfattning

En särskild utredare ska föreslå hur ett stärkt meddelarskydd kan införas för privatanställda i verksamheter som är helt eller delvis offentligt finansierade.

I uppdraget ingår bl.a. att

- analysera vilka verksamheter som bör omfattas av ett stärkt meddelarskydd och hur dessa verksamheter ska avgränsas,
- överväga vilka kategorier av personer som deltar i en verksamhet som bör ges ett stärkt meddelarskydd,
- beakta det förslag som lämnats i betänkandet SOU 2013:79, förslagets remissutfall och det följande lagstiftningsarbetet samt
- beakta nationell och internationell rättsutveckling i övrigt på såväl området för meddelarskydd som angränsande rättsområden.

Utredaren ska lämna nödvändiga författningsförslag.

Utredaren ska kommunicera med bl.a. en parlamentarisk referensgrupp.

Uppdraget ska redovisas senast den 2 maj 2017.

Bakgrund

Frågan om det generellt går att stärka privatanställdas meddelarskydd har utretts tidigare (se bl.a. SOU 1990:12 och Ds 2001:9) men förslagen har inte lett till lagstiftning. Det senaste förslaget på området har lämnats av Utredningen om meddelarskydd för privatanställda i offentligt finansierad verksamhet. I sitt betänkande, *Stärkt meddelarskydd för privatanställda i offentligt finansierad verksamhet* (SOU 2013:79), föreslår utredningen att de som är verksamma i enskilt bedrivna, men offentligt finansierade, verksamheter inom vård, skola och omsorg ska få ett stärkt meddelarskydd. Det kan dock antas finnas liknande behov av ett förstärkt meddelarskydd även i andra verksamheter än dessa. Regeringspartierna har träffat en överenskommelse med Vänsterpartiet om vinster i välfärden, som bl.a. innebär att en utredning ska tillsättas med uppdrag att ta fram förslag om meddelarskydd i verksamheter som till övervägande delen är offentligt finansierade. Det ska därför utredas hur meddelarskyddet kan stärkas även för privatanställda i andra verksamheter än inom skola, vård och omsorg.

Gällande rätt

Meddelarfrihet och meddelarskydd enligt grundlagarna

Den s.k. *meddelarfriheten* är en del av den reglering som förverkligar offentlighetsprincipen. Var och en, oavsett anställning och anställningsform, har meddelarfrihet. De grundläggande bestämmelserna om detta finns i tryckfrihetsförordningen (TF) och yttrandefrihetsgrundlagen (YGL). Meddelarfriheten, som alltså gäller för såväl offentligt som privat anställda, innebär bl.a. att det, med vissa undantag, är möjligt att straffritt lämna annars sekretessbelagda uppgifter för publicering till massmedier som omfattas av tryckfrihetsförordningen eller yttrandefrihetsgrundlagen (1 kap. 1 § TF och 1 kap. 2 § YGL). I vissa angivna fall kan den som lämnat ett meddelande för offentliggörande ändå drabbas av straffrättsligt ansvar (7 kap. 3 § TF och 5 kap. 3 § YGL). Det kan, för det

första, bli fallet om någon genom att lämna meddelande gör sig skyldig till vissa allvarliga brott mot rikets säkerhet. För det andra kan meddelaren hållas straffrättsligt ansvarig om han eller hon uppsåtligen lämnar ut en allmän handling i strid med en bestämmelse i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400), förkortad OSL. För det tredje kan straffansvar komma i fråga om meddelaren uppsåtligen på något annat sätt lämnar ut en uppgift för vilken det gäller s.k. kvalificerad sekretess enligt offentlighets- och sekretesslagen (13 kap. OSL, slutet på varje kapitel i lagens fjärde–sjätte avdelningar och lagens sjunde avdelning).

Meddelarfriheten är en del av *meddelarskyddet* som även inbegriper anskaffarfriheten, anonymitetsskyddet, efterforskningsförbudet och repressalieförbudet.

Anskaffarfriheten innebär att var och en straffritt har rätt att anskaffa uppgifter för publicering i massmedier som omfattas av tryckfrihetsförordningen eller yttrandefrihetsgrundlagen. Motsvarande undantag som för meddelarfriheten gäller för anskaffarfriheten.

Anonymitetsskyddet innebär att en meddelare eller anskaffare har rätt att vara anonym och att den som har tagit emot uppgifter för publicering som huvudregel har tystnadsplikt beträffande identiteten på den som har lämnat uppgifterna (3 kap. 1 och 3 §§ TF och 2 kap. 1 och 3 §§ YGL).

Anonymitetsskyddet kompletteras av *efterforskningsförbudet* som innebär att en myndighet eller annat allmänt organ, som huvudregel, inte får efterforska vem som har lämnat ett meddelande för publicering i vidare mån än vad som krävs för att väcka åtal eller göra något annat ingripande som är tillåtet enligt tryckfrihetsförordningen respektive yttrandefrihetsgrundlagen (3 kap. 4 § TF och 2 kap. 4 § YGL). Dessutom finns det ett allmänt *sanktions- och repressalieförbud*, som innebär att det allmänna inte får vidta åtgärder som medför negativa konsekvenser för en enskild med anledning av att han eller hon har utnyttjat sin yttrande- och meddelarfrihet. Brott mot efterforsknings- och repressalieförbuden är straffbelagda med böter eller fängelse i högst ett år (3 kap. 4 § TF och 2 kap. 4 § YGL).

Meddelarskyddet gäller i förhållande till myndigheter och andra allmänna organ. Dessa får alltså inte efterforska vem som har lämnat ett meddelande för publicering eller vidta åtgärder mot denne. Detta innebär att en person som är offentligt anställd har meddelarskydd i förhållande till sin arbetsgivare. Den som är anställd i en myndighet eller annat allmänt organ kan alltså lämna ut uppgifter om verksamheten, för publicering i grundlagsskyddade massmedier, utan att arbetsgivaren har rätt att vidta åtgärder mot denne eller efterforska dennes identitet.

Meddelarfrihet och meddelarskydd för privatanställda

Som nämnts ovan gäller reglerna i tryckfrihetsförordningen och yttrandefrihetsgrundlagen till skydd för enskilda i förhållande till det allmänna. Även privatanställda är alltså skyddade mot efterforskning och ingrepp från myndigheter och andra allmänna organ. Genom reglering i offentlighets- och sekretesslagen har vissa privatanställda också fått meddelarskydd i förhållande till sin arbetsgivare. Det gäller för anställda i aktiebolag, handelsbolag, ekonomiska föreningar och stiftelser i vilka kommuner, landsting eller kommunförbund har – eller i vissa fall har haft – ett rättsligt bestämmande inflytande och också för anställda i de organ som anges i bilagan till offentlighets- och sekretesslagen. De senare är privaträttsliga organ som med stöd av lag har anförtrotts uppgifter som innebär myndighetsutövning samt andra privaträttsliga organ vars verksamhet helt eller delvis finansieras av det allmänna (2 kap. 3 och 4 §§, 13 kap. 2 § och 14 kap. 1 § OSL). I dessa verksamheter gäller dock inte meddelarskydd för verkställande direktör, vice verkställande direktör, styrelseledamot eller styrelsesuppleant i organet. Andra privata arbetsgivare kan, trots regleringen i tryckfrihetsförordningen och yttrandefrihetsgrundlagen, avtala om tystnadsplikt eller vidta arbetsrättsliga åtgärder mot en anställd som brutit mot tystnadsplikten. Grundlagarna hindrar inte heller att arbetsgivaren efterforskar vem som är författare eller annars upphovsman till ett yttrande i medierna eller vem som lämnat upplysningar till medierna.

Ett visst meddelarskydd för privatanställda kan i vissa fall åstadkommas genom kollektivavtal eller andra avtal. Om en kommun eller landsting sluter avtal med en privat utförare, ska också kommunen respektive landstinget genom avtalet tillförsäkra sig information som gör det möjligt att ge allmänheten insyn i den verksamhet som lämnas över (3 kap. 19 a § kommunallagen [1991:900]).

Skyldighet att anmäla missförhållanden

När det handlar om möjligheten att påtala olika missförhållanden bör också de anmälningsskyldigheter som finns uppmärksammas. På socialtjänstens område och inom hälso- och sjukvården finns det i vissa fall en skyldighet att anmäla missförhållanden av olika slag. De relevanta bestämmelserna brukar benämnas Lex Sarah och Lex Maria och de gäller i både offentlig och privat verksamhet.

Inom socialtjänstens område finns bestämmelser om anmälan om missförhållanden i 14 kap. socialtjänstlagen (2001:453) och 24 a–24 g §§ lagen (1993:387) om stöd och service till vissa funktionshindrade (LSS). Enligt dessa lagar ska anställda och uppdragstagare genast rapportera missförhållanden till den som driver verksamheten. Den som driver verksamheten ska under vissa omständigheter i sin tur snarast anmäla missförhållandena till Inspektionen för vård och omsorg.

Inom hälso- och sjukvården finns bestämmelserna om anmälan i 3 kap. 5–7 §§ och 6 kap. 4 § patientsäkerhetslagen (2010:659). Enligt dessa lagar ska vårdgivaren i verksamhet som bl.a. omfattas av hälso- och sjukvårdslagen (1982:763) till Inspektionen för vård och omsorg anmäla händelser som har medfört eller hade kunnat medföra en allvarlig vårdskada. Vårdgivaren ska samtidigt eller snarast därefter ge in en utredning om händelsen till Inspektionen för vård och omsorg. Vårdgivaren ska också informera vårdtagaren om händelsen. Hälso- och sjukvårdspersonalen ska till vårdgivaren rapportera risker för vårdskador samt händelser som har medfört eller hade kunnat medföra en vårdskada.

Visselblåsning

Så kallad visselblåsning (whistleblowing) är en term som saknar en närmare rättslig definition och som används för ett antal olika företeelser när enskilda rapporterar om t.ex. korruption eller oegentligheter. Termen används ibland för rent företagsintern rapportering och ibland i en betydligt vidare bemärkelse för rapportering till t.ex. massmedier eller till myndigheter (jfr bet. 2010/11:KU23 s. 51). Det finns likheter men också tydliga skillnader mellan meddelarfrihet och meddelarskydd i grundlagens mening å den ena sidan och visselblåsning å den andra. Meddelarfrihet avser alla slags meddelanden medan visselblåsning normalt används för larm om oegentligheter eller missförhållanden. Vidare gör meddelarfriheten det möjligt för var och en att lämna uppgifter för publicering i massmedier medan visselblåsning inte är begränsat till massmedier utan också innefattar andra externa larm och även interna larm.

I svensk rätt finns ett antal bestämmelser som på olika områden ger skydd för enskilda som rapporterar om missförhållanden eller oegentligheter. Sådana bestämmelser finns, förutom i tryckfrihetsförordningen, yttrandefrihetsgrundlagen och offentlighets- och sekretesslagen, även i lagen (1982:80) om anställningsskydd (LAS), förvaltningslagen (1986:223) och brottsbalken. Enligt lagen (1990:409) om skydd för företags-hemligheter kan enskilda också röja företagshemligheter utan påföljd när avsikten är att avslöja ett allvarligt missförhållande.

När det gäller arbetstagare som rapporterar om missförhållanden eller oegentligheter är dessa skyddade av kravet i 7 § LAS på saklig grund för uppsägning och den allmänna rättsgrundsatsen om god sed på arbetsmarknaden. I varje enskilt fall görs en avvägning mellan arbetstagarens rätt att yttra sig och den lojalitetsplikt som gäller i förhållande till arbetsgivaren.

Utredningen om stärkt skydd för arbetstagare som slår larm har utrett frågan om visselblåsning. I sitt betänkande *Visselblåsare – Stärkt skydd för arbetstagare som slår larm* (SOU 2014:31) har utredningen föreslagit en ny lag till skydd för arbetstagare som slår larm om allvarliga missförhållanden i

arbetsgivarens verksamhet. Den föreslagna lagen omfattar både externa och interna larm och skyddar mot repressalier från arbetsgivaren. Betänkandet har remissbehandlats och arbetet med en lagrådsremiss pågår i Regeringskansliet.

Utredningen om meddelarskydd för privatanställda i offentligt finansierad verksamhet

Utredningen och förslaget i korthet

I juni 2012 tillsattes en utredning med uppdrag att se över hur meddelarskyddet för privatanställda i offentligt finansierad verksamhet skulle kunna stärkas. Bakgrunden till att utredningen tillsattes var att utvecklingen under flera decennier hade gått mot att allt fler offentligt finansierade verksamheter bedrivs i privat regi. Detta hade lett till att många verksamheter som tidigare har omfattats av meddelarskyddsregleringen inte längre gör det. I direktiven uttalades att det därför fanns ett ökat behov av stärkt skydd för privatanställda i dessa verksamheter att tryggt kunna rapportera om förhållanden som det i samhället finns anledning att särskilt uppmärksamma.

Utredningen om meddelarskydd för privatanställda i offentligt finansierad verksamhet överlämnade i november 2013 sitt betänkande, Stärkt meddelarskydd för privatanställda i offentligt finansierad verksamhet (SOU 2013:79). Utredningen föreslår att en ny lag införs om rätt att meddela uppgifter för verksamma inom vissa enskilt bedrivna verksamheter. Lagen, som har det grundlagsreglerade meddelarskyddet som förebild, ska tillämpas inom varje yrkesmässigt bedrivna verksamhet som är offentligt finansierad till någon del och som tillhör skola, vård eller socialtjänst. Lagen ger ett skydd åt dem som är verksamma i dessa verksamheter mot ingripanden och efterforskning från verksamhetsutövarens sida när de meddelar uppgifter för offentliggörande i medier som omfattas av tryckfrihetsförordningen eller yttrandefrihetsgrundlagen. Påföljden för brott mot efterforsknings- eller repressalieförbudet föreslås vara böter eller fängelse högst ett år.

Tillämpningsområdet för den föreslagna lagen

Utredningen har identifierat ett antal urvalskriterier för bedömning av inom vilka verksamhetsområden det är lämpligt att stärka meddelarskyddet. Dessa kriterier är bl.a. att verksamhetsområdet ska omfatta mer än en obetydlig del av de privatanställda som verkar inom den offentligt finansierade sektorn, utgöra en relativt sett betydande andel av det offentligas utgifter, ha brukare i förtroendeställning, ha en liten förekomst av företagshemligheter, vara avgränsbart, under överskådlig tid ha betydligt mer än hälften av sin finansiering genom allmänna medel, inte ha starka internationella kopplingar och kunna förväntas bestå över tid. Utredningen bedömer att skola, vård och socialtjänst uppfyller dessa kriterier.

Skola och vård avgränsas enligt förslaget genom de definitioner som finns i skollagen (2010:800), hälso- och sjukvårdslagen och tandvårdslagen (1985:125). Med socialtjänst avses verksamhet som bedrivs enligt socialtjänstlagen, lagen (1988:870) om vård av missbrukare i vissa fall (LVM), lagen (1990:52) om särskilda bestämmelser om vård av unga (LVU) och lagen om stöd och service till vissa funktionshindrade (LSS), samt viss annan personlig assistans. Verksamheten ska bedrivas yrkesmässigt, vilket innebär att familjehem och personlig assistans i egen regi inte omfattas enligt utredningen.

Med offentlig finansiering avses ett direkt stöd eller betalning för att driva verksamheten. Stöd som inte har detta syfte avses inte, t.ex. det allmännas köp av tjänster på marknadsmässiga villkor eller stöd för att ordna en praktikplats. Är den enskilda verksamheten inte till någon del offentligt finansierad omfattas den inte av lagen.

Arbetstagare och uppdragstagare eller andra som är verkamma i den aktuella verksamheten omfattas, t.ex. inhyrd personal, praktikanter, frivilligarbetare och deltagare i arbetsmarknadspolitiska program. Enligt utredningen är detta samma krets som omfattas av tystnadsplikt enligt socialtjänstlagen, lagen om stöd och service till vissa funktionshindrade, patient säkerhetslagen och skollagen. Personkretsen blir därmed mer

omfattande än den som omfattas av rapporteringsskyldighet enligt Lex Sarah och Lex Maria. Personer i företagsledande ställning undantas från meddelarskydd enligt den föreslagna lagen.

Utredningen har också övervägt ett förstärkt meddelarskydd inom andra verksamhetsområden, t.ex. för arrestvakter och kompletterande aktörer till Arbetsförmedlingen, men har inte ansett det vara lämpligt, bl.a. på grund av avgränsnings-svårigheter. Av samma anledning har utredningen inte heller föreslagit en förstärkning av meddelarskyddet i all offentligt finansierad verksamhet. Enligt utredningen skulle en reglering som omfattar all verksamhet som till någon del är offentligt finansierad, t.ex. kollektivtrafik och it-tjänster, bli svårförutsägbar. Detta följer enligt utredningen dels av att offentligt finansierad verksamhet omfattar ett mycket brett och svåröverskådligt spektrum av verksamheter, dels av att det i praktiken är ogörligt att förutse vilka verksamheter det offentliga kan tänkas finansiera i framtiden.

Remissynpunkter på utredningens förslag

Flertalet remissinstanser som har yttrat sig över utredningens betänkande är positiva till ett förstärkt meddelarskydd och många anser att fler verksamheter bör omfattas av lagstiftningen, bl.a. apotek, kollektivtrafik, arrestvakter, etableringslotsar och bibliotek. Vissa remissinstanser anser att all offentligt finansierad verksamhet ska omfattas. Några pekar dock på avgränsningsproblem, bl.a. när en verksamhet har flera verksamhetsgrenar och alla inte omfattas av lagen. Det finns även synpunkter på att särskilda hänsyn behöver tas beroende på i vilken associationsform verksamheten bedrivs.

Vissa remissinstanser har synpunkter på vilka personal-kategorier som omfattas. Bland annat ifrågasätter Arbetsdomstolen att personer som är inhyrda från ett bemanningsföretag till en verksamhet som omfattas av den föreslagna lagen kommer att ha meddelarskydd inte bara i förhållande till verksamhetsutövaren, på samma sätt som vid uthyrning till en

verksamhet som bedrivs av det allmänna, utan även i förhållande till uthyraren.

De remissinstanser som motsätter sig förslaget anser bl.a. att förslaget skulle medföra allvarliga konsekvenser som inte står i proportion till de eventuella positiva effekter som utredningen menar skulle uppnås. De anser att förslaget medför att avtalsfriheten inskränks, att lojalitetsplikten hos arbetstagarna gentemot arbetsgivaren undermineras, att skyddet för företags-hemligheter urholkas och att betydande konkurrensnackdelar uppstår för de företag som via massmedia kommer att få företags-hemligheter avslöjade eller kommer att kritiseras på felaktiga grunder.

Överenskommelsen om vinster i välfärden

I oktober 2014 träffade regeringspartierna en överenskommelse med Vänsterpartiet om vinster i välfärden. Av överenskommelsen framgår att offentlighetsprincipen och meddelarskydd ska gälla fullt ut för alla offentligfinansierade välfärdstjänster och att det ska utredas hur offentlighetsprincipen eller motsvarande kan utökas till att gälla offentligfinansierade välfärdstjänster betalda av såväl staten som kommuner eller landsting (vård, skola och omsorg). Enligt överenskommelsen ska också en ny utredning tillsättas med uppdrag att ta fram förslag om meddelarskydd som rör verksamhet som till övervägande delen är offentligfinansierad, såsom kollektivtrafik, färdtjänst eller dylikt. Under tiden ska lagstiftning om meddelarskydd införas snarast möjligt där beredningsunderlag finns.

Regeringen avser att omhänderta de sistnämnda delarna av överenskommelsen dels genom dessa direktiv, dels genom att – med utgångspunkt i förslaget i SOU 2013:79 – lämna förslag om förstärkt meddelarskydd för privatanställda i offentligt finansierad verksamhet. Att en proposition baserad på SOU 2013:79 ska lämnas har också aviserats i budgetpropositionen för 2015 (prop. 2014/15:1 utg. omr. 1 avsnitt 9.11.6).

Vad gäller offentlighetsprincipens införande har Utredningen om offentlighetsprincipen i fristående skolor i oktober

2015 överlämnat sitt betänkande Ökad insyn i fristående skolor (SOU 2015:82). Bakgrunden till betänkandet är en blocköverskridande sexpartiuppgörelse från 2013, inom ramen för den parlamentariskt sammansatta Friskolekommittén. I betänkandet föreslås att offentlighetsprincipen ska införas hos samtliga huvudmän för fristående skolor. Vad som föreskrivs i tryckfrihetsförordningen om rätt att ta del av allmänna handlingar hos myndigheter ska i tillämpliga delar gälla också handlingar hos de enskilda huvudmännen. Vidare föreslås att anställda och uppdragstagare ska omfattas av meddelarskydd. Betänkandet remissbehandlas för närvarande.

Enligt överenskommelsen om vinster i välfärden ska också utredas hur offentlighetsprincipen eller motsvarande kan utökas till att gälla andra offentligfinansierade välfärdstjänster (vård, skola och omsorg). Regeringen har därför gett en utredare i uppdrag att lämna förslag om hur offentlighetsprincipen i praktiken kan införas i privat utförd offentligt finansierad vård och omsorg, fristående förskolor och fritidshem samt vuxenutbildning, vissa särskilda utbildningsformer i 24 kap. skollagen (2010:800) och annan pedagogisk verksamhet enligt 25 kap. samma lag till den del de erbjuds av privata anordnare (dir. 2015:92). Uppdraget ska redovisas senast den 1 oktober 2016.

Uppdraget

De senaste decennierna har utvecklingen gått mot att allt fler offentligt finansierade verksamheter bedrivs i privat regi. Avregleringarna förflyttar gränserna mellan privat och offentligt och medför bl.a. att anställda i verksamheter som tidigare omfattades av meddelarskydd inte längre gör det. Stora delar av skattebetalarnas pengar flyttas till verksamheter som bedrivs av privata aktörer. Det är angeläget att kvaliteten på verksamheten upprätthålls och att insynen i hur skattemedlen används är god. Om andra insyns- och tillsynsmöjligheter inte är tillräckliga för att komma till rätta med eventuella missförhållanden, kan en utväg vara att ge dessa uppmärksamhet genom massmedierna. Därför är det viktigt att de som är verksamma i privata, men

offentligt finansierade, verksamheter får möjlighet att vända sig till massmedia med sin information utan att riskera efterforskning och ingripanden från arbetsgivarens sida.

Utredningen om meddelarskydd för privatanställda i offentligt finansierad verksamhet har föreslagit att meddelarskyddet ska förstärkas i skola, vård och socialtjänst. Behovet av att kunna meddela och offentliggöra uppgifter kan dock antas vara lika stort inom många andra verksamhetsområden som är offentligt finansierade, t.ex. kollektivtrafik och färdtjänst.

Utredaren ska därför föreslå hur ett stärkt meddelarskydd kan införas för privatanställda även i andra verksamheter som är helt eller delvis offentligt finansierade. Utredaren ska analysera vilka verksamheter som bör omfattas. I det sammanhanget ska utredaren beakta att behovet av ett stärkt meddelarskydd kan vara beroende av i vilken grad den enskilda verksamheten eller det enskilda verksamhetsområdet är offentligt finansierat. Utredaren ska också överväga om samma reglering ska gälla oavsett drifts- och verksamhetsform. Utredaren ska även analysera skyddets omfattning i förhållande till olika kategorier av personer som deltar i verksamheten, t.ex. som anställda, tillfälliga praktikanter eller inhyrda konsulter.

Utredaren ska ha som utgångspunkt att meddelarskyddet för privatanställda i de verksamheter som omfattas av ett förstärkt meddelarskydd så långt det är möjligt ska vara detsamma som för offentligt anställda. Den tidigare utredningens mål har varit att den föreslagna lagen ska vara flexibel och att det ska vara möjligt att i framtiden utvidga tillämpningsområdet om det behövs. Utredaren ska därför noga följa lagstiftningsarbetet baserat på SOU 2013:79 och överväga möjligheten att för tillkommande verksamheter utvidga tillämpningsområdet för den föreslagna lagen.

I uppdraget ingår att

- analysera vilka verksamheter som bör omfattas av ett stärkt meddelarskydd och hur dessa verksamheter ska avgränsas mot andra verksamheter och verksamhetsgrenar som inte omfattas,
- överväga vilka kategorier av personer som deltar i en verksamhet som bör ges ett stärkt meddelarskydd,

- beakta det förslag som lämnats i betänkandet SOU 2013:79, förslagets remissutfall och det följande lagstiftningsarbetet och
- beakta både nationell och internationell rättsutveckling i övrigt på såväl området för meddelarskydd som angränsande rättsområden.

Utredaren ska lämna nödvändiga författningsförslag. Det ingår inte i uppdraget att föreslå ändringar i grundlag.

Konsekvensbeskrivningar

Utredaren ska enligt 14–15 a §§ kommittéförordningen (1998:1474), som bl.a. hänvisar till 7 § förordning (2007:1244) om konsekvensutredning vid regelgivning, redovisa konsekvenserna av sina förslag. Utredaren ska särskilt beskriva förslagets konsekvenser för arbetstagare och för arbetsmarknadens parter.

Samråd och redovisning av uppdraget

Utredaren ska på lämpligt sätt kommunicera med en parlamentarisk referensgrupp och med andra relevanta utredningar. Utredaren ska också ha en dialog med arbetsmarknadens parter samt med övriga relevanta intresseorganisationer och myndigheter.

Uppdraget ska redovisas senast den 2 maj 2017.

(Justitiedepartementet)